

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีในปัจจุบันแล้วว่า พลศึกษาเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีความสำคัญต่อชีวิต และความเป็นอยู่ของทุกคน พลศึกษามีกิจกรรมการออกกำลังกาย เป็นสื่อสำคัญ ซึ่งจะช่วยให้ ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง สามารถประกอบกิจการต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ กีฬาก็เป็นสื่อสำคัญในวิชาพลศึกษา ที่จะก่อให้เกิดการออกกำลังกาย การเข้าร่วมกิจกรรมหรือเล่นกีฬาเป็นประจำ นอกจากจะช่วยให้มีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์แข็งแรงแล้ว ยังช่วยให้ผู้เล่นเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน มีระเบียบวินัย เพราะต้องเคารพกฎและกติกาของกีฬา ประเภทนั้น ๆ ซึ่งจะส่งผลต่อไปถึงกฎระเบียบของสังคม อันได้แก่ กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ ประการสำคัญที่สุดก็คือ เป็นสื่อช่วยฝึกฝนให้ผู้เล่นหรือผู้ที่เข้าร่วม เกิดคุณธรรมที่สังคมพึงประสงค์ เช่น ความสามัคคีของหมู่คณะความอดทนและให้อภัยซึ่งกันและกัน น้ำใจนักกีฬา ความรับผิดชอบ การรู้จักเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ฯลฯ จะเห็นได้ว่า กีฬาเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้พัฒนาทรัพยากร มนุษย์ของประเทศให้มีประสิทธิภาพ อาจสังเกตได้ว่าประเทศใดที่ได้รับการยกย่องว่าเจริญแล้ว การกีฬาของประเทศนั้นๆ ย่อมเจริญก้าวหน้าได้มาตรฐาน หรือพอจะใช่เป็นข้อสรุปได้ว่า จะดู ประเทศใดพัฒนาไปมากหรือน้อยเพียงใด ให้สังเกตการกีฬาของประเทศนั้น ๆ

ในการแข่งขันกีฬาครั้งสำคัญแต่ละครั้ง มักจะมีผู้ทำลายสถิติกันอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นในด้านเวลา ระยะทาง ความอดทน ความแข็งแรง ตลอดจนทักษะต่าง ๆ ดีขึ้น ทั้งนี้เป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการแขนงต่าง ๆ ที่มนุษยพยายามศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างไม่หยุดยั้ง เช่น ทางด้านที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย ซึ่งได้แก่ สรีรวิทยาของการออกกำลังกาย (Physiology of exercise) วิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว (Kinesiology) และกีฬาเวชศาสตร์ (Sports Medicine) โดยนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดผลดีต่อการออกกำลังกายและการเคลื่อนไหวมากที่สุด เนื่องจากพลศึกษาถือว่าการเคลื่อนไหว (Movement) เป็นศาสตร์ทางการศึกษา (Education Discipline) ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ที่ประกอบไปด้วยเนื้อหา และเป็นวิชาความรู้ที่มีหลักเกณฑ์ และกฎต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติ ในอันที่จะช่วยให้

การเคลื่อนไหวหรือการออกกำลังกายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ นักพลศึกษา ผู้ฝึกสอน กีฬา จึงจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้าเพื่อหาวิธีการใหม่ ๆ ที่จะช่วยให้เกิดผลดีต่อการออกกำลังกาย หรือการเคลื่อนไหวอยู่เสมอ¹ ข้อความดังกล่าวนี้มีความหมายสอดคล้องกับความ เห็นของ นายแพทย์ ชูศักดิ์ เวชแพศย์ ที่ว่า การออกกำลังกายต้องอาศัยความรู้ทางสรีรวิทยาหลายระบบ ที่สำคัญคือ ระบบประสาทและกล้ามเนื้อ (Neuromuscular System) ซึ่งเปรียบเสมือนเป็น แนวนำ เพราะกล้ามเนื้อเป็นอวัยวะที่ต้องทำหน้าที่ออกแรงทำงานในชั้นต้น โดยอยู่ภายใต้ การควบคุมของระบบประสาท เพื่อให้การทำงานของกล้ามเนื้อมัดต่าง ๆ ประสานงานด้วยดี นอกจากนี้ยังต้องอาศัยระบบไหลเวียนเลือด (Circulatory System) และระบบการหายใจ (Respiratory System) ซึ่งเปรียบเสมือนกองส่งกำลังบำรุง เพื่อทำหน้าที่นำออกซิ- เจน อาหาร และสารที่จำเป็นในการทำงานไปให้กล้ามเนื้อใช้ รวมทั้งนำของเสียที่เกิดจาก การออกกำลังกายออกมาด้วย นอกจากนี้ ในการออกกำลังกายย่อมมีความร้อนเกิดขึ้นมาจากการใช้พลังงาน ซึ่งจำเป็นที่จะต้องอาศัยระบบการควบคุมอุณหภูมิร่างกาย (Temperature Regulatory System) เข้ามามีส่วนทำหน้าที่ร่วมด้วย²

นักสรีรวิทยาหลายท่าน ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ความสามารถในการทำงานของแต่ละ มุคคลขึ้นอยู่กับอาหารในกล้ามเนื้อ ซึ่งอยู่ในรูปของไกลโคเจน (Glycogen) ทำปฏิกิริยากับ ออกซิเจนที่ได้จากการหายใจ โดยมีน้ำย่อย (Enzyme) เป็นตัวช่วยเร่งปฏิกิริยาให้กลายเป็น พลังงาน และเกิดสารปฏิภูมิต่าง ๆ เช่น คาร์บอนไดออกไซด์ กรดแลคติก ความร้อนและน้ำ ถ้าร่างกายมีสารปฏิภูมิต่างเหล่านี้สะสมอยู่เป็นจำนวนมาก จะทำให้ความสามารถในการทำงาน- ของร่างกายลดลง และอาจเป็นอันตรายแก่ร่างกายได้อีกด้วย จึงจำเป็นต้องขับถ่ายสารปฏิภูมิล ส่วนที่เกินนี้ออกจากร่างกายอย่างรวดเร็ว โดยอาศัยระบบการหายใจ และระบบไหลเวียน- เลือด ทำให้อัตราการเต้นของหัวใจ (ชีพจร) และอัตราการหายใจเพิ่มขึ้น ในขณะที่ออก

¹Charles A. Bucher, Foundations of Physical Education (Saint Louis : The C.V. Mosby Co., 1960), p.29.

²ชูศักดิ์ เวชแพศย์, สรีรวิทยาของการออกกำลังกาย (กรุงเทพมหานคร:คณะ- แพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล, 2519), หน้า 3. (อัดสำเนา)

กำลังกาย^{1,2,3}

ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่จำกัดความสามารถในการทำงาน คือ "การรักษาสภาพดุลย์ภายในร่างกาย" (โฮมีโอสเตซิส) หมายถึง การรักษาสภาพในเซลล์ของร่างกายให้คงที่ หรือมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ดุลย์นี้เป็นหลักสำคัญที่จะประกันได้ว่า ร่างกายสามารถจะมีชีวิตอยู่ได้ ปัจจัยสำคัญของดุลย์นี้ ได้แก่ ดุลย์กรด-ด่าง ดุลย์น้ำและดุลย์ความร้อน ฯลฯ ดุลย์เหล่านี้อยู่ในสภาพที่เรียกว่า "ดุลย์แกว่งไกว" (Dynamic equilibrium)⁴ คือ จุดหรือขีดของการได้ดุลย์ มิได้มีความแน่นอนตายตัว แต่แกว่งไกวขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ในขอบเขตจำกัด ข้อนี้ช่วยให้ร่างกายสามารถปรับตัวเข้ากับความจำเป็นที่เกิดขึ้น หรือเข้ากับร่างกายได้

ระหว่างการออกกำลังกาย กล้ามเนื้อจะเกิดความตึงเครียดเนื่องจากการหดตัว และในขณะเดียวกัน จะเกิดการเปลี่ยนแปลงปฏิกิริยาทางเคมีภายในกล้ามเนื้อ เป็นสาเหตุให้เกิดการสะสมของกรดแลคติก (Lactic acid) เมื่อกรดแลคติกถูกสะสมมากขึ้น ก็จะเป็นสาเหตุให้เกิดการเมื่อยล้า⁵ อันจะเป็นสาเหตุทำให้ความสามารถในการทำงานของร่างกายลดลง นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่น ๆ เช่น การขาดออกซิเจน การที่กล้ามเนื้อขาดสารอาหารในรูปของกลูโคส (Glucose) และการมีความร้อนเพิ่มมากขึ้นกว่าปกติ⁶ ฉะนั้นวิธีที่จะทำให้

¹อวย เกตุสิงห์, คำบรรยายประกอบการสอนวิชาสรีรวิทยาการออกกำลังกายขั้นสูง (กรุงเทพมหานคร:ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬาองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย, มิถุนายน-กันยายน, 2519)

²อนันต์ อัฒชู, สรีรวิทยาการออกกำลังกาย (กรุงเทพมหานคร:คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 2-3. (อัดสำเนา).

³ชูศักดิ์ เวชแพศย์, สรีรวิทยาการออกกำลังกาย, หน้า 52-61.

⁴อวย เกตุสิงห์, "กีฬาวิเศษ" สารศิริราช, 5-6 (พฤษภาคม-มิถุนายน 2511):169.

⁵Laurence E. Morehouse, and Augustus T. Miller, Physiology of Exercise .5th ed., (Saint Louis:The C.V. Mosby Company, 1967), p.182.

⁶Peter V. Karpovich, Physiology of Muscular Activity (Philadelphia and London:W.B. Saunders Co., 1963), p.201.

กล้ามเนื้อทำงานได้ต่อไป จึงจำเป็นต้องพักกล้ามเนื้อบริเวณนั้น เพื่อให้ร่างกายคืนสู่สภาพปกติ จากการศึกษาพบว่าทันทีที่หยุดออกกำลังกาย อัตราการเต้นของหัวใจจะลดลงอย่างรวดเร็วในนาทีแรก ดังผลการวิจัยของ เทพวาณี สมะพันธุ์¹ พบว่าอัตราการเต้นของหัวใจจะลดลงประมาณ 40-60 ครั้งต่อนาที และจะค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ ในขณะที่พัก อย่างไรก็ตามอัตราการเต้นของหัวใจจะคืนสู่สภาพปกติได้เร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับปริมาณงาน ระยะเวลาของการออกกำลังกาย และสภาพร่างกายของผู้ออกกำลังกาย สำหรับคนที่มีร่างกายสมบูรณ์มีสมรรถภาพทางกายดี อัตราการเต้นของหัวใจหลังการออกกำลังกายจะคืนสู่สภาพปกติในระยะเวลาอันสั้น แต่ถ้าออกกำลังกายจนหมดแรง การคืนสู่สภาพปกติจะเป็นไปอย่างช้า ๆ อาจจะต้องใช้เวลาพักนานถึง 1-2 ชั่วโมง ร่างกายจึงจะฟื้นคืนสู่สภาพปกติ² ดังนั้นการช่วยให้ร่างกายคืนสู่สภาพปกติอย่างรวดเร็ว จึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในนักกีฬาที่มีระยะเวลาในระหว่างพักการแข่งขันน้อย ตัวอย่างเช่น เมื่อร่างกายออกกำลังกายอย่างหนัก สภาวะความเป็นกรดของเลือดและอุณหภูมิกายจะเพิ่มขึ้น ดังนั้นร่างกายจึงต้องรักษาสภาพดุลยไว้โดยการหยุดออกกำลังกาย เพื่อปรับระดับความเป็นกรดของเลือด และอุณหภูมิกายให้เข้าสู่สภาพปกติ

✓วิธีที่จะช่วยให้ร่างกายคืนสู่สภาพปกติ หลังการออกกำลังกายนั้น สามารถทำได้หลายวิธี เช่น การให้นั่งพักเฉย ๆ การให้ออกกำลังกายเบา ๆ การนั่งพักในสภาวะที่มีอุณหภูมิต่ำ การให้ความเย็นเฉพาะที่ การให้ความเย็นทั่วร่างกายและการนวดกล้ามเนื้อ เป็นต้น วิธีการเหล่านี้จะทำให้การคืนสู่สภาพปกติของร่างกายดีขึ้น เร็วขึ้น เพราะในขณะที่ร่างกายออกกำลังกายอุณหภูมิกายจะสูงขึ้น ร่างกายจะมีการกำจัดความร้อนโดยระบบไหลเวียนจะทำงานหนักขึ้น หัวใจจะสูบฉีดโลหิตไปที่บริเวณผิวหนังมากขึ้น เพื่อจะช่วยระบายความร้อนออกจากร่างกาย โดยอาศัยระบบวาโซมอเตอร์ (Vasomotor) และต่อมเหงื่อ³ และถ้าอุณหภูมิกายเพิ่มสูงขึ้นหลังออกกำลังกายหรือขณะพักการแข่งขัน ระบบต่าง ๆ ของร่างกายจะยังคงทำหน้าที่

¹ เทพวาณี สมะพันธุ์, "อิทธิพลของอากาศและเครื่องแต่งกายที่มีต่อสมรรถภาพออกซิเจนระหว่างการออกกำลังกาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 37.

² Karpovich, Physiology of Muscular Activity, p.167.

³ Ibid., p.246.

ที่ระบายความร้อนออกจากร่างกายอยู่ ดังนั้นถ้าใช้ความเย็นเข้าช่วย จะทำให้ร่างกายคืนสู่สภาพปกติได้เร็วขึ้น ทำให้ร่างกายฟื้นตัวคืนสู่สภาพปกติ พร้อมทั้งจะออกกำลังกายหรือเข้าแข่งขันได้ในเวลาต่อมาจะเห็นได้ว่ามีวิธีการที่จะช่วยให้ร่างกายคืนสู่สภาพปกติหลังการออกกำลังกายหลายวิธี โดยจะมุ่งเฉพาะไปที่การกำจัดความร้อนหรือการใช้หนีความร้อน ดังที่ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ อวย เกตุสิงห์ กล่าวไว้ว่า การออกกำลังกายหนัก ๆ ทำให้เกิดหนี้ออกซิเจน (O_2 debt) และเกิดความร้อนขึ้นในร่างกาย ความร้อนนี้จะสะสมอยู่ภายในร่างกายตลอดการออกกำลังกาย มีผู้เรียกความร้อนที่สะสมอยู่นี้ว่า "หนี้ออกซิเจน" (O_2 debt) หลังจากหยุดออกกำลังกายแล้ว ร่างกายสามารถใช้นี้ออกซิเจนได้เร็วกว่าหนี้ออกซิเจน การใช้หนี้ออกซิเจนใช้เวลาเท่า ๆ กับการคืนสู่สภาพปกติของอัตราชีพจรในทุกสภาพอากาศแวดล้อม¹

ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการจะศึกษาเปรียบเทียบ การใช้ความเย็นด้วยวิธีต่าง ๆ ในการทำให้ร่างกายฟื้นตัวกลับสู่สภาพปกติว่าแต่ละวิธีจะให้ผลต่างกันอย่างไร และจะได้นำวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อนักกีฬาที่มีช่วงระยะเวลาพักระหว่างแข่งขันสั้น เช่น นักมวย นักบาสเกตบอล นักฟุตบอล นักแบดมินตัน เป็นต้น ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อ เปรียบ เที่ยมวิธีการทำให้ร่างกายฟื้นตัวหลังการออกกำลังกาย โดยวิธีนั่งพักแล้วดื่มดื่มน้ำเย็น นั่งพักแล้วชโลมตัวด้วยน้ำเย็น และนั่งพักในห้องอุณหภูมิต่ำ

สมมติฐานของการวิจัย

ความเย็นมีผลต่อการฟื้นตัว จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่า การนั่งพักแล้วชโลมตัวด้วยน้ำเย็น และการนั่งพักในห้องอุณหภูมิต่ำ จะทำให้ร่างกายฟื้นตัวหลังการออกกำลังกายได้เร็วกว่าการนั่งพักแล้วดื่มดื่มน้ำเย็น

¹ Ouay Ketusinh and Others, "Ergometry in Tropical Climate", Internationales Seminar Für Ergometrie, (Berlin, 1972) pp.34-40.

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบอัตราชีพจรของการฟื้นตัวหลังการออกกำลังกาย ภายใต้อิทธิพลของวิธีการนั่งพักแล้วดื่มน้ำเย็น นั่งพักแล้วชโลมตัวด้วยน้ำเย็น และนั่งพักในห้องอุณหภูมิต่ำ โดยใช้จักรยานวัดงานตามวิธี พีคัมบลิวซ์ 170 เป็นตัวแทนในการทำงานของร่างกายแทนการออกกำลังกายชนิดอื่น ๆ

2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเพียงผลจากตัวแปรที่สำคัญเพียงอย่างเดียว คือ อัตราชีพจรหลังการออกกำลังกาย ที่มีปริมาณงาน โดยหัวใจเต้น 170 ครั้งต่อนาที โดยวิธีการนั่งพักแล้วดื่มน้ำเย็น นั่งพักแล้วชโลมตัวด้วยน้ำเย็น และนั่งพักในห้องอุณหภูมิต่ำ ส่วนตัวแปรอื่น ๆ เช่น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ภายสภาพทั่วไปของผู้รับการทดลอง อุณหภูมิ ความชื้นสัมพัทธ์ กระแสลม เป็นต้น ถูกควบคุมให้เป็นอย่างเดียวกันหมด เพื่อให้สภาพการณ์ของการทดลองเหมือนกัน จะแตกต่างกันก็เพียงวิธีการที่ใช้ในการช่วยให้ร่างกายฟื้นคืนสู่สภาพปกติเท่านั้น

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิจัย

1. ผู้เข้ารับการทดลองทุกคนมีความตั้งใจจริงที่จะทำการทดลองอย่างเต็มความสามารถ ทุกครั้งที่ทำการทดลอง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้รับการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ว่าสามารถใช้งานอย่างเชื่อถือได้
3. วิธีการที่ใช้กับแต่ละคน แต่ละครั้งเหมือนกันทุกครั้ง

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. ในการทำการทดลองแต่ละครั้ง ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุม การพักผ่อน การกินอาหาร การออกกำลังกาย ของผู้รับการทดลองในวันก่อนการทดลองได้
2. ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุม พฤติกรรมบางอย่างของผู้รับการทดลองในขณะที่อยู่บ้านได้ เช่น การสูบบุหรี่ การใช้เวลาว่าง การเที่ยวเตร่ ฯลฯ แต่ก็ได้ขอความร่วมมือให้งดพฤติกรรมที่จะส่งผลมาถึงการทดลอง
3. ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมสภาวะทางด้านจิตใจ ของผู้รับการทดลองให้เหมือนกันทุกครั้งที่

4. สถานที่ที่ใช้ในการทดลอง คือ ห้องชีวอากาศ ศูนย์วิทยาศาสตร์การกีฬา องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย อาจมีความผันแปรทางด้านความชื้น และอุณหภูมิบ้างเล็กน้อย แต่ไม่ถึงระดับที่จะทำให้ผลการทดลอง เสียไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

พิตีบลิว ซี 170 (PWC 170, Physical Working Capacity at heart rate 170) หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการทำงานที่ระดับชีพจร 170 ครั้ง/นาที

จักรยานวัดงาน (Bicycle ergometer) เป็นจักรยานที่ใช้ติดอยู่กับที่ เพื่อใช้วัดงานหรือประสิทธิภาพของหัวใจและการหายใจ จักรยานที่ใช้ในการทดลองนี้เป็นแบบของโมนาร์ค (Monark) มีลักษณะ เป็นจักรยานล้อเดียว ตั้งอยู่กับที่มีน้ำหนักถ่วงให้ยึดสายพานด้วยล้อ ซึ่งสามารถขันให้ตึงหรือคลายให้หย่อนได้ มีสเกลบอกน้ำหนักถ่วงจากสายพาน เป็นกิโลปอนด์ (kilopond) ซึ่ง 1 กิโลปอนด์ เท่ากับ แรงที่กระทำต่อมวลหนัก 1 กิโลกรัม ที่ความเร่งปกติของแรงดึงดูดโลก จักรยานนี้เมื่อถีบให้กระโดดหมุน 1 รอบ ขอบล้อจะเคลื่อนที่เป็นระยะทาง 6 เมตร เมื่อกำหนดให้ถีบ 50 รอบต่อนาที จึงคิดเป็นระยะทาง 300 เมตร/นาที ถ้าถ่วงน้ำหนัก 1 กิโลปอนด์ ก็จะได้งาน 300 กิโลปอนด์เมตร/นาที หรือเท่ากับ 50 วัตต์ (Watt)¹

การฟื้นตัว หมายถึง การที่สภาวะของร่างกายกลับคืนสู่สภาวะปกติหลังออกกำลังกายโดยยึดอัตราการเต้นของชีพจรเป็นเกณฑ์

การนั่งพักเฉย ๆ หมายถึง การนั่งพักบนเก้าอี้มีพนักพิง ในห้องอุณหภูมิปกติหลังออกกำลังกายโดยไม่ต้องทำอะไรอีก และจะไม่ได้รับ เครื่องช่วยให้ร่างกายหายเหนื่อยหรือเครื่องดื่มใด ๆ ทั้งสิ้น

การนั่งพักแล้วดื่มน้ำเย็น หมายถึง การนั่งพักบนเก้าอี้มีพนักพิงในห้องอุณหภูมิปกติ และให้ผู้รับการทดลองดื่มน้ำเย็นอุณหภูมิ $2 \pm 1^{\circ}$ C. ปริมาตร 500 มิลลิลิตร โดยทยอยดื่มไป

---

¹สมชาย ประเสริฐศิริพันธุ์, "การศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพด้านความอดทนของชายไทยในระดับอายุต่าง ๆ กัน โดยวิธีทดสอบ พิตีบลิวซี 170" (กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2521), หน้า 5.

เรื่อย ๆ แก้วต่อแก้ว (ประมาณ 5 แก้ว) จนครบ 500 มิลลิลิตร จึงหยุด

การนึ่งพักแล้วชโลมตัวด้วยน้ำเย็น หมายถึง การนึ่งพักบน แก้วอื่นในห้องอุณหภูมิปกติ ต่อจากนั้นผู้ทำการทดลองจะใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำผสมน้ำแข็งอุณหภูมิ $5 \pm 2^{\circ}\text{C}$. แล้วบิดให้เหลือน้ำ เล็กน้อยชโลมและ เช็ดให้กับผู้ถูกทดลองบริเวณหน้าอก, หลัง, แขนทั้ง 2 ข้าง, ขาทั้ง 2 ข้าง, คอและใบหน้า โดยทำไปเรื่อย ๆ จนครบ 6 นาที และสลับเปลี่ยนผ้าเย็นเช็ดหมุนเวียนกันไป เพื่อให้ความ เย็นของผ้าและน้ำ เย็นคงที่

การนึ่งพักในห้องอุณหภูมิต่ำ หมายถึง การนึ่งพักเฉย ๆ ในห้องที่มีอุณหภูมิ $21 \pm 1^{\circ}\text{C}$. ความชื้นสัมพัทธ์ 65 ± 10 เปอร์เซ็นต์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลของการวิจัยจะเป็นแนวทางที่จะนำไปปฏิบัติแก่นักกีฬาหลายประเภท ที่มี ระยะเวลาพักสั้น ๆ ระหว่างการแข่งขัน เช่น มวย, บาสเกตบอล ยูโด แบดมินตัน ฯลฯ
2. เพื่อเป็นการส่งเสริมวิชาการด้านพลศึกษา
3. การวิจัยนี้จะ เป็นแนวทางขั้นพื้นฐานของการวิจัยอื่น ๆ ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย